



Република Србија
Привредни апелациони суд
5 Пж 135/15
11.02.2015. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Ђорђа Јовановића, као председника већа, те судија Браниславе Горавице и Весне Тодоровић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа привремени непосредни старатељ органа старатељства – Градски центар за социјални рад, Одељење ..., ББ, против туженог „ИСКРА“ АД – Стечајна маса, из Београда, чији је пуномоћник Јасмина Рајковић, адвокат из Београда, ул. Рисанска бр. 6, у поступку по жалбама тужиље и туженог против решења Привредног суда у Београду 4 П 6639/2014 од 23.12.2014. године, донео је у седници већа дана 11.02.2015. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и туженог, па се решење Привредног суда у Београду 4 П 6639/2014 од 23.12.2014. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Првостепеним решењем Привредни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, те решио да се по правноснажности решења о стварној ненадлежности списи доставе Трећем основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. Против наведеног решења тужилца је изјавила жалбу лично у форми поднеска насловљеног као одговор на издато решење од 23.12.2014. године, а у њено име жалбу је изјавио и орган старатељства Градског центра за социјални рад у ... – Одељење ..., али не преко непосредног старатеља ББ, него преко руководиоца одељења ВВ. Жалба је изјављена из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на даљу надлежност.

Тужени је преко овлашћеног пуномоћника изјавио жалбу на исто решење, и то због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, па је предложио да се првостепено решење преиначи, тако што би се Привредни суд у Београду огласио стварно и месно надлежним за поступање у овој правној ствари.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 372. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је исто правилно и законито.

У поступку доношења побијаног решења није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 372. став 2. истог Закона. Овде се мора напоменути да се жалилац – тужени погрешно позива на примену одредаба члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, јер нема места примени наведеног Закона, обзиром да се започети парнични поступак у овом случају има окончати применом ранијег Закона о парничном поступку. Наведено, међутим, није од утицаја на могућност испитивања правилности првостепеног решења, као и поступања по изјављеној жалби, јер је садржина норме члана 374. суштински идентична одредби члана 361. раније важећег Закона о парничном поступку.

Према стању у списима предмета, тужилац у овој парници је физичко лице АА, првобитно означени тужени је било друштвено предузеће „Искра“ из Београда, док је садашњи тужени (као правни следбеник првобитног туженог) Стечајна маса наведеног правног лица, а садржина постављеног тужбеног захтева је превасходно поништај решења о престанку радног односа од ... године, враћање на рад, те накнада штете за период неоснованог удаљења са рада.

Пресудом III Општинског суда у Београду П1 295/2001 од 21.02.2002. године усвојен је тужбени захтев тужиље АА из ... и поништено решење директора туженог, Предузеће „Искра“ из Београда, бр. ... од године, којим је тужиљи престао радни однос, те је тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Наведена пресуда укинута је решењем Окружног суда у Београду Гж бр 721/93 од 16.04.2003. године и предмет је враћен III Општинском суду на даљи поступак. Након овога, о меритуму тужбеног захтева није одлучено, а списи су Привредном суду у Београду достављени након отварања поступка стечаја над туженим решењем Првог основног суда у Београду 17 П1 413/13 од 01.02.2013. године. У моменту пријема списка привредни суд био је надлежан за поступање у смислу члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, којом одредбом је предвиђено да привредни суд у првом степену суди у споровима поводом стечаја и ликвидације. Међутим, Законом о изменама и допунама Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр. 101/2013, који је у примени од 01.01.2014. године), у члану 9. предвиђено је да се члан 25. Закона о уређењу судова мења, између осталог и у тачки 4., тако што је истом предвиђено да привредни суд у првом степену суди и у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја, **осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.**

Из наведеног следи да су поменутим изменама и допунама Закона о уређењу судова из надлежности привредних судова изузети спорови о постојању, заснивању и престанку радног односа, који су покренути пре отварања стечаја. У конкретном случају тужиља води спор због поништаја решења о престанку радног односа, те се стога ради о спору о престанку радног односа, који је при том покренут пре отварања стечаја, из чега следи да за одлучивање у овом спору не може бити стварно надлежан привредни суд, него суд опште надлежности у смислу члана 22. истог Закона.

Како је у смислу члана 17. Закона о парничном поступку суд дужан да на своју стварну надлежност пази по службеној дужности, те како се, у смислу члана 15. истог Закона, у случају промене околности које су од значаја за заснивање стварне надлежности, а која наступа током трајања поступка, стварна надлежност може задржати само уколико се ради о суду исте врсте, то следи да је првостепени суд био дужан да води рачуна о својој стварној надлежности, као и да је исти био

дужан да се огласи стварно ненадлежним након промене околности које су од значаја за стварну надлежност.

Наиме, у конкретном случају ради се о спору о престанку радног односа, за који би по редовном току ствари иначе био надлежан суд опште надлежности, а који је дошао у надлежност привредног суда искључиво због атракције надлежности након отварања стечајног поступка над туженим, а у смислу члана 25. став 1. тачка 4. тада важећег Закона о уређењу судова. Обзиром да је Закон о изменама и допунама Закона о уређењу судова из надлежности привредних судова, као судова специјализоване надлежности, изузео спорове о постојању, заснивању и престанку радног односа, који су започети пре дана отварања стечаја, те како је од почетка примене наведеног Закона, од 01.01.2014. године, дошло до промене околности које су од утицаја на стварну надлежност привредног суда и то тако што би за одлучивање био стварно надлежан суд друге врсте, односно основни суд, правилно је првостепени суд применом члана 21. Закона о парничном поступку, те члана 22. Закона о уређењу судова одлучио као у изреци побијаног решења.

Из горе изнетих разлога неосновани су жалбени наводи из свих поднетих жалби о томе да је у моменту пријема предмета из редовног суда привредни суд био дужан да цени своју стварну надлежност, те да након одржавања више рочишта исти није овлашћен да се огласи стварно ненадлежним, док су одредбе о месној надлежности у смислу члана 58. Закона о парничном поступку у конкретном случају ирелевантне у погледу могућности задржавања надлежности привредног суда, као специјализованог за поступање у конкретном спору.

Наиме, ради се о специфичној врсти спорова за које постоји специјализована надлежност појединачних одељења у оквиру судова опште надлежности, где чињеница отварања стечајног поступка над послодавцем није од утицаја на околности које су од значаја за заснивање стварне надлежности уколико се ради о спору у вези постојања, заснивања и престанка радног односа, а који је покренут пре отварања стечаја. Самим тим, за одлучивање о постављеном тужбеном захтеву стварно је надлежан суд опште надлежности, док је месна надлежност суда одређена применом члана 39. Закона о парничном поступку.

Сходно изнетом жалбе су неосноване, па је применом члана 387. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку одлучено као у изреци.

БГ/ЈО

Председник већа – судија
Ђорђе Јовановић, с.р.

За тачност отправка